

De overkanter

Nee, een Texelaar ben ik niet, ik ben import. Mijn ouders zijn hier ook niet geboren, mijn voorouders komen van drie eilanden verderop. Ik ben een 'overkanter' zoals de Texelaars dat noemen. Zes jaar geleden kwam ik met mijn gezin op Texel wonen. Daarvoor waren we hier vaak als toeristen. We bezaten een vakantiehuisje bij de Slufter en vertoefden vele weekenden en vakanties hier met onze twee kleine kinderen.

De toerist

We vonden het heerlijk: het strand, de gezelligheid, de kleinschaligheid, de leuke winkeltjes, de natuur en de rust....vooral de rust. We konden lekker bijkomen van ons drukke werk en voelden ons echt als herboren als we weer naar huis terug gingen.

Thuis wachtte de dagelijkse sleur en routine van werk, zorg en een beetje ontspanning en dan begon de volgende dag de cyclus weer van voren af aan. Ach, wat zou het toch heerlijk zijn om altijd zo vrij en blij te leven als we op Texel deden..! Tot we op een dag bij de boot stonden en mijn man tegen mij zei: "Waarom gaan we eigenlijk niet op Texel wonen?"

"Op Texel wonen??? Ben je helemaal gek geworden?" riep ik uit.

Dat was wel even wat anders dan romantisch als toerist een beetje rondstruinen op dat eiland. Wónen????!!! Dat betekent: leven, werken, kinderen naar school en wat in Godsnaam als je een ziekenhuis nodig had???

Manlief hield wijselijk zijn mond....en wachtte geduldig af tot de radartjes in mijn hoofd gingen werken en ik eens wat nadere research deed naar dat leuke vakantie-eiland als potentieel wooneiland.

Overkanter

En dat viel flink mee, want naast ruimte en natuur waren hier ook gewoon een AH en HEMA, zijn er verschillende basisscholen (zelfs een Vrije School), en een middelbare school! Dus mijn schrikbeeld dat mijn kinders met 12 jaar van het eiland af moesten en misschien wel in een kostgezin, was geheel en al onterecht! Texel is eigenlijk de wereld in het klein. Je hebt hier alles: plaatsjes als Den Burg waar je je boodschappen kunt doen en lekker kunt winkelen, de duinen, de bossen, een Hoge Berg en natuurlijk de zee en het strand. Het nooit de weg kwijtraken, is ook een enorm voordeel voor iemand met een richtingsgevoel van een defecte Tomtom. Hier is altijd wel een herkenningspunt te vinden.

"Hmmm", dacht ik, "Misschien is het toch wel niet zo'n raar idee..!"

Ik begon de voordelen ervan in te zien; wonen op een plek waar je na gedane arbeid ook heerlijk kunt ontspannen in de natuur, hardlopen in de duinen en een huisje aan het strand. Maar ook nadelen; als familie op bezoek komt, willen ze altijd blijven logeren. Je wordt als het ware zelf een toeristische trekpleister. En zou een eiland nou écht wel zo leuk zijn, als je hier ook gewoon moet werken en er niet als toerist rondloopt? Zou je dan wel naar zee gaan of ook gewoon alleen van werk naar huis rijden en verder niets? En wat als je met spoed naar het ziekenhuis moet?

En dan de Texelaar. Die is in wezen open en gastvrij, maar toen wij vertelden dat we als 'overkanters' op Texel gingen wonen, werd ons toch altijd even fijntjes gevraagd of we hier dan wel werk hadden? Of misschien familie dan?

"Nee? Niets van dat alles? O, juist ja...", sprak de Texelaar dan.

Wat er dan in het hoofd van de Texelaar om ging, moesten wij maar raden. Het voelde alsof ze ons maar een beetje als indringers beschouwden. Toeristen waren nog tot daar aan toe, een soort van noodzakelijk kwaad, broodnodig zelfs voor vele

Texelaars en dé bron van inkomsten. Maar dan gewoon zomaar hier komen wonen?!!! Das wel erg brutaal! En dan ook nog één van mooiste stukkie land van Texel kopen en daar een huisje op bouwen. Das toch wel wat!

Dat was ook wel wat, inderdaad! Dat vonden we zelf ook. Als we naar 'ons plekkie' reden, knepen we elkaar vaak even in de arm. "Wonen we hier echt?"

En nog steeds voel ik mij de koning te rijk om hier te mogen wonen! Midden tussen de natuur en alles binnen handbereik.

Texelaar?

De ervaring leert dat alles in evenwicht komt. Ik deed een studie en vond werk (fulltime), manlief werkt zowel aan de overkant als hier. Kinderen zitten naar volle tevredenheid op school, de eerste zal volgend schooljaar naar de OSG gaan. Familie en vrienden komen soms langs en blijven soms logeren, niet te vaak, niet te weinig.

Het ziekenhuis hebben we ook al een paar keer nodig gehad, gelukkig geen bloedspoed, maar dat blijkt hier ook goed te werken. We hebben heel veel Texelaars leren kennen en zijn totaal ingeburgerd. Ik voel me thuis, meer dan ik me ooit ergens thuis heb gevoeld. Het eiland voelt als 'mijn' eiland, ik ken het en het kent mij.

Maar Texel heeft ook één levensgroot nadeel: de toerist! In het prille voorjaar wordt ons heerlijk rustige eilandje weer overspoeld met Duitsers en Belgen. Dat is altijd weer even wennen. Toeristen die hun auto plotsklaps stil zetten als ze een lepelaar over zien vliegen, zodat je zelf bijna bovenop hen knalt. Wandelaars mij steeds maar weer de weg vragen als ik rustig in mijn moestuin werk, alsof ik 'Plaatselijke VVV' op mijn voorhoofd heb staan. Toeristen die in mijn tuin komen schuilen voor de regen of hun boterhammetje opeten op onze tuinbank, of nog erger poepen achter de schutting, waarna onze hond...naja...je snapt het al..! Of als je onverhoopt op zaterdag iets te laat in Den Burg bent voor je boodschapjes, dan kan je geen parkeerplek meer vinden, met of zonder Texelvignet.

Maar dat alles weegt niet op tegen het oneindige geluk van de wind in mijn haar en de ruimte om me heen van dit eiland dat me mijn thuis heeft gegeven!

Zal ik dan toch een heuse Texelaar geworden zijn???

*Remkje Mulder-Visser,
6 april 2012*